

Yolculuk

Bu öykü, bir çocukla yaşlı bir adamın öyküsüdür.

Çocuğun adı Altan'dı. Yaşlı adamın da bir adı vardı kuşkusuz. Ama kimse bilmiyordu. Belki biliyorlardı da, söylemiyorlardı. "Dede" deyip geçiyorlardı işte.

"Bak oğlum" dedi annesi Altan'a. "Dede de İstanbul'a gidiyormuş. O seni kollar."

Dedeyi uğurlamaya gelenler de;

"Doğru" dediler. "Yol boyunca arkadaş olurlar birbirlerine."

Otobüs biletleri alındı.

Altan'ı geçirmeye annesinden başka dayısı ve dayısının çocukları gelmişti. Bir de yengesi. İstanbul'a babasının yanına gidiyordu Altan. Beş yaşından beri görmemişti babasını hiç. Beş yaşından beri annesiyle babası ayrıydı.

Yaşlı adam ise oğlunun yanına gidiyordu. Yıllarca kızı ve damadıyla bu küçük kentte oturmuştu. Oğlunu, gelinini ve onların çocuklarını özlemişti. Öte yandan, kızıyla damadına

daha fazla yük olmak istemiyordu. Geçim kolay değildi. Damadının geliri de oldukça azdı.

Otobüsün yan tarafındaki kapak açıldı. Sepetler ve çantalar buraya yerleştirildi.

Annesi, Altan'ın eline bir kâğıt para sıkıştırdı.

“Yolda canının çektiği bir şeyi alırsın” dedi.

Damadı, dedeyi bir kenara çekti, “Yolda gerekli olur” diyerek cebine biraz para koydu.

Yaşlılarla çocukların benzer yanları vardır.

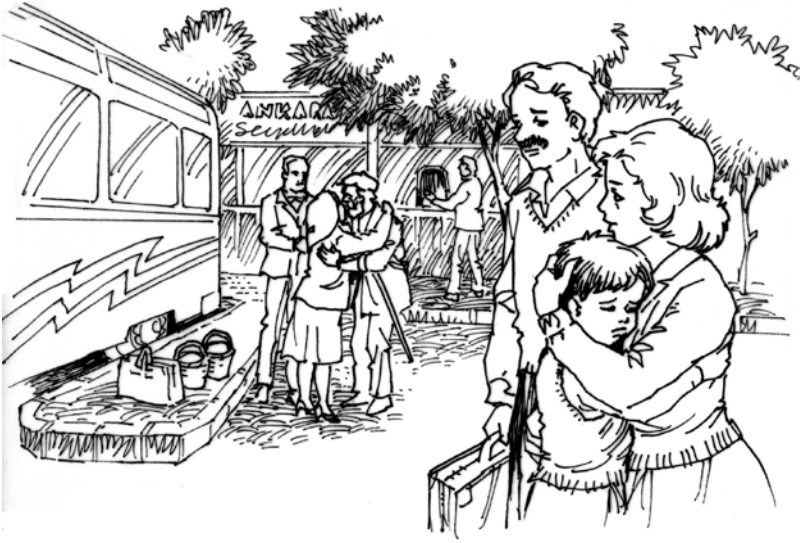
Altan'ın annesi, oğlunun Ankara'dan sonraki yol parasını dedeye verdi.

Annesinin, dayısının ve yengesinin ellerini öptü Altan. Dayısının çocuklarının yanaklarını öptü.

Annesi birden Altan'a sarıldı. Hıçkırarak ağlamaya başladı.

Öte yandan dede, kendi yakınlarıyla vedalaşüyordu. Kızına, damadına ve torunlarına elini öptürdü. Kendisi de onları öptü.

Sonra otobüse binildi. İki basamağı bir sıçrayışta çıktı Altan. Yaşlı adam ise, bastonuna dayanarak ve ağır ağır çıktı. Biletlerine

bakıp yerlerini buldular. Dede, pencerenin yanındaki koltuğu Altan'a verdi.

Sürücü, yerine geçti. Herkese uzun gelen bir bekleyişten sonra otobüs yola koyuldu. Dışardakiler el salladılar. Her biri bir yakınını uğurlamaya gelmişti. Otobüsün içindekiler de el sallayarak karşılık verdiler.

Yaşlı adam ağlıyordu. Öyle hıçkıra hıçkıra ağlamıyordu ama eğer Altan dönüp baksaydı, onun yanaklarından süzülen iki damla yaşı görecekti. Ağlıyordu yaşlı adam. Altan'sa ağlamıyordu. Gözlerinde yeni bir olayın, bir değişikliğin yarattığı pırıltılar uçuşuyordu. Yola

çıkmadan önce annesinin neden ağladığını da kestiremiyordu.

Kent geride kaldıktan bir süre sonra, içine belli belirsiz bir üzüncü çöktü Altan'ın da. Durgunlaştı.

Yaşlılarla çocuklar, birçok bakımdan birbirlerine benzemezler.

“Beş parça çantamız var”

Yaşlı adam, ceketinin cebinden çıkardığı gazeteyi açıp kırıışıklarını düzelitti.

“Gazete okumak ister misin?”

“İstemem” dedi Altan. “Sen oku.”

“Sana bir şey söyleyeceğim. Ama beni sakin ayıplama.”

“Ayıplamam. Söyle.”

“Ben okuma yazma bilmem.”

“Okuma yazma bilmez misin? Öyleyse ne diye gazete aldın?”

“Hep alırım. Birileri okur bana. Kızım okur, damadım okur, torunlarım okur.”

Gazeteyi elinde evirip çevirdi. Altan’a baktı. Bir şey söylemek istiyordu ama söyleyemiyordu.

“Sana şimdi de ben gazete okuyayım mı?” diye sordu Altan.

“Hay yaşayasın! Ben de bunu diyecektim. Ama yavaş yavaş oku, olmaz mı? İyice anlayayım.”